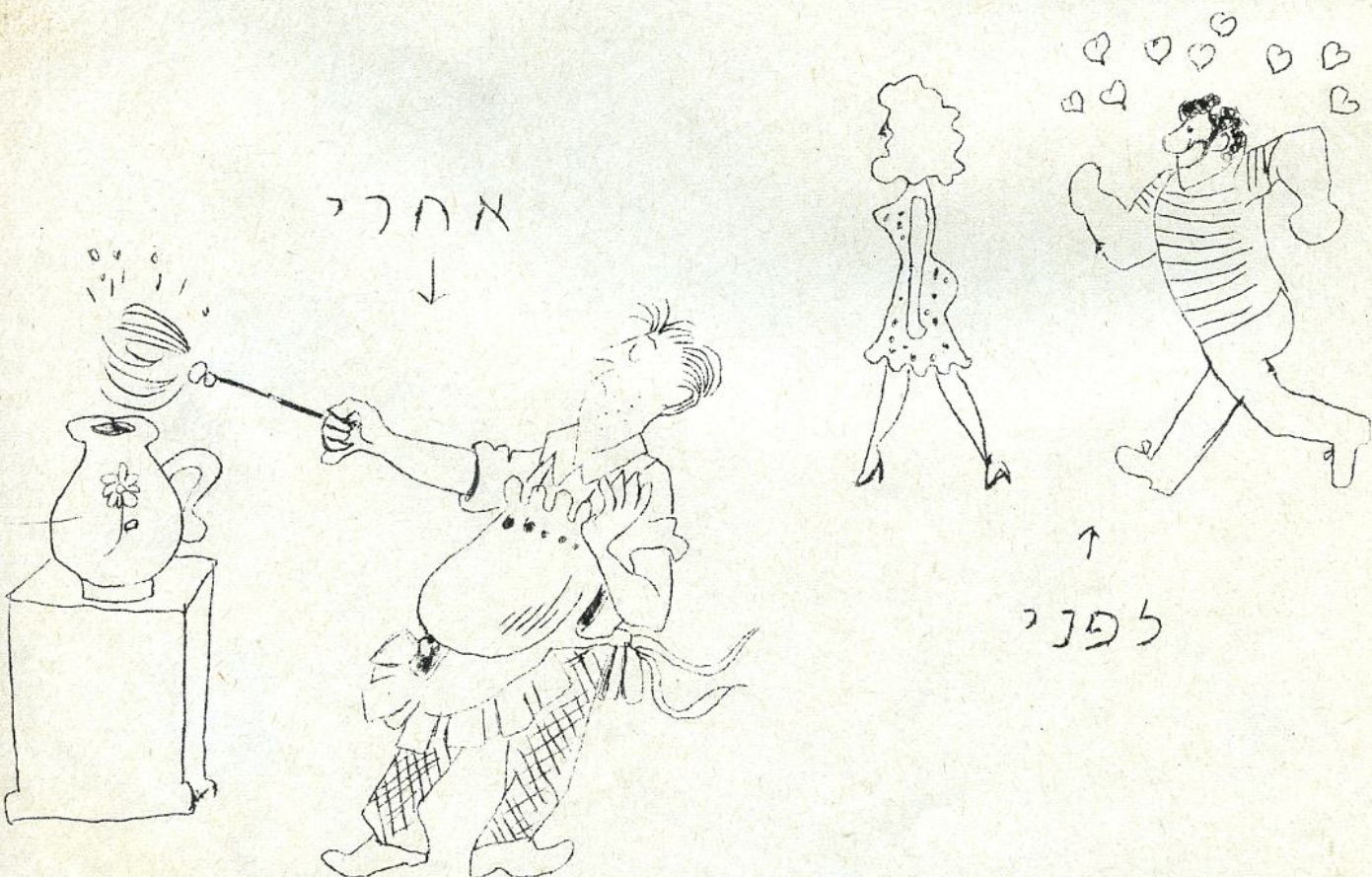

לפני ואחריה - מנה סוף
 עשרה אילן

א ה ב ה

... יתכן שיום אחד יגלה המדע מהו הדבר המביא שני שני בני-אדם להתלכדות; מדוע יש גיפוף שהוא שטחי בלבד בעוד שאחר הוא כליל-שלמות עזה ועמוקה, החודרת עד למעמקי הוריתנו ובוטעת בנו הרגשה שעד כה לא היינו אלא מחצית דבר; בהתלכדות עם אדם זה ולא אחר טמון פילוי כל מאויינו. כל עצב משוכך, כל מאווה רווי, כל אי-מנוחה רוגעת וכל כמיהה בודפת ותועה באה אל מנוחתה, אין ספק כי קיימים זרמי גלים או קרבים או קצבים, החופפים זה את זה ומביאים לידי מה שנקרא בלשון הבריות: התלכדות שני אוהבים לאחד.

מא

לוח הזמנים לחתונה

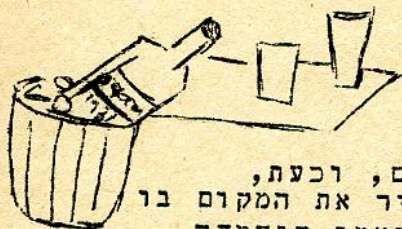
התאריך: 16/6/70

שעה 6	- חופה באמפיתאטרון
6.30	- ארוחה משותפת בחדר האוכל
7	- כיבוד במועדון לאורחים בלבד
9	- הצגה באמפיתאטרון

לאחר ההצגה: כיבוד ורקודים בחדר האוכל.

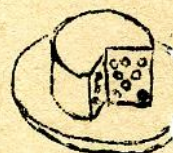
* * * * *

אני מראינת

ז'אן כריסטוף מיטראן שהה במחיצתו כ-5 חודשים, וכעת, בסיום שהותו בארץ, באה לבקרו גם אמו שרצתה להכיר את המקום בו בחר בנה לבלות תקופת מה. ז'אן כריסטוף בן ה-23 ואמו הנחמדה נראים כמו אח ואחות ולא כמו אם ובנה (בהורות, שימו לב!) אביו, כידוע, "רץ" לבשיאות צרפת ב-1965 והפסיד לדה-גול-אבל על זה אחר-כך. השפה המשותפת שלנו היא אנגלית כי הצרפתית שלי היא בערך על אותה הרמה כמו העברית שלו. בשעת הצורך באה רות לעזרתו ומתרגמת.

למה באת לישראל?

רציתי להכיר את ישראל. היו לי חברים שבקרו כאן ושמעתי מהם הרבה. חוץ מזה רציתי לעזוב את צרפת לזמן מה ולתור קצת בעולם, וישראל כידוע אינה רחוקה מדי מצרפת וכשעובדים בקבוץ גם לא צריך הרבה כסף.

האם הרקע הסוציאליסטי שצמחת בו בבית השפיע גם הוא על החלטתך לבוא דוקא לקבוץ?

אינני חושב שזה קבע במיוחד. לפני שבאתי קראתי הרבה על ישראל ובמיוחד על הקבוץ, אבל כשבאים לחיות בו מוצאים שהמציאות אחרת לגמרי. אני למשל תאיתי לעצמי שחיים כאן בתנאים קשים והופתעתי למצוא בתים מטופחים, גינות ובכלל רמת חיים גבוהה.

האם אפשר, לדעתך, להעתיק את הקבוץ גם לארץ אחרת?

לא, בהחלט שלא. אם מדברים על ארופה, אז יש להם הרגלים משלהם. הם שמרנים בתפיסת החיים שלהם ואינם נכונים לקלוט רעיונות כמו הקבוץ. לגבי ארצות מתפתחות, הרי להן חסר הרקע האדיאולוגי והיכולת הטכנית. (בהחלטיות) לא - אינני חושב שאפשר לבנות קבוצים במקום אחר. כאן היו לכם אלמנטים יסודיים שאפשרו לכם להצליח: א) החומר האנושי עם המטען האדיאולוגי. ב) היותכם בוני ארץ חדשה.

איך התרגלת לחיי קבוץ?

אחרי שבועיים זה הלך טוב, לא מצאתי את העבודה קשה מדי וגם האוכל לא רע - אם כי מתחשק לי לפעמים לאכול סטייק הגון.

בארץ יש רגשות קשים מאוד כלפי צרפת, או לפחות כלפי מדיניותה במזרח התיכון, האם אתה חושב שהמדיניות היום משקפת את רצון העם הצרפתי? (את השאלה הזאת הפניתי גם לאמו)

זה בטוח שיותר מ-50% אינם מסכימים לקו שדה-גול נקט בו ופומפידו ממשיך בו. (וכאן מתערבת אמו) כשהיה העניין של ספינות שרבור-כל צרפת צחקה על חשבון הממשלה. גם מכירת המירז'ים ללוב - מישל דברה ממש פחד לספר לעם על עיסקת גשק זו וכזכור הודה בה טיפין-טיפין - 20 מירז'ים, 50 מירז'ים, 100 מירז'ים, ואחר כך רק יותר. יחד עם זה לצרפת יש די צרות משלה וכל פעם שקורה שם משהו, נאנחים, מביעים דעה ועוברים לסדר היום.

יש המשך...

מה באמת הולך שם עם הסטודנטים?

הגושיסטים, כפי שמכנים אותם (בתרגום מלולי, יותר שמאלה) הם בעצם מעטים מאוד וגם לא מטובנים. מה שקרה במאי 1968 כשהיתה השביתה הגדולה, היה בערך כך: הסטודנטים התפרעו ודרשו רפורמות באוניברסיטאות. אליהם הצטרפו הפועלים שדרשו תנאים טובים יותר- וביחד שבתו חודש ימים למרות שהמטרות של הפועלים בכלל לא היו זהות עם אלה של הסטודנטים. בסופו של דבר הפחידה הממשלה את המעמד הנורגני בכך שהנה קרבה ונאה המהפכה הקומוניסטית ודה-גול נשאר בשלטון.

ומה קרה בבחירות שבהם היה אביך מועמד לנשיאות?

למעשה אף פעם לא חשב שיצליח והעובדה שבמנין הקולות האחרון דה-גול קבל 55% מהקולות ואבי 45% היו בעצם הפתעה ונצחון עצום בשביל אבי. הוא הצליח לקבל את רוב קולות הקומוניסטים למרות שהוא עצמו רחוק מאד מקומוניזם. היום הוא ציר בפרלמנט אבל אינו מייצג כל מפלגה. אלה שנחרו בו מכירים בנטיית הסוציאליסטיות שלו.

(לאמר) את פעם חשבת שאולי תהיי הגברת הראשונה בצרפת ותגורי בארמון אליזה?

אף פעם לא העליתי על דעתי שבעלי יהיה נשיא. (ואחרי הרהור) רק פעם בצחוק, חשב בני הצעיר, שהוא כדורגלן מושפע, שיהיה לו שם מגרש כדורגל מצויין.

ועכשיו, לבסוף, השאלה הנצחית. ממה התרשמת בישראל, האם הרגשת במלחמה, איך ישראל מוצאת חן בעינך?

מה שראיתי מחוץ לקבוץ היה כמוכל תייר. לירושלים אחזור עכשיו לכמה ימים כי המעט שראיתי שם מצא חן בעיני. את תל-אביב אינני אוהב בכלל. בייליתי כמה שבועות באילת, אצל הביטניקים אבל זה לא ישראל - הם הלא כולם מחוץ לארץ. במלחמה כמעט שלא הרגשתי כאן בכפר הנשיא ורק ראיתי את ההתרגשות כל פעם שאנשים הקשיבו לחגשות ולא החמיצו אף מהדורה אחת. אבל העיקר הוא, שאני צריך עכשיו לראות את הקבוץ מרחוק, בפורספקטיבה רחוקה יותר ולעבד את כל הרשמים שלי. וזה מה שאני מתכוון לעשות. אולי אחזור פעם. אולי...

מה התוכניות שלך לעתיד?

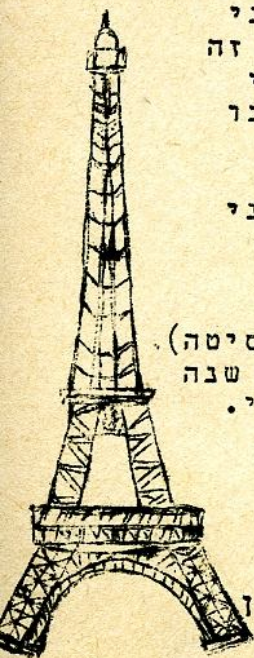
אינני יודע. אולי אחזור ללמודים (הוא למד הסטוריה באוניברסיטה) בעצם אני רוצה קצת חופש - אבל צריך להרויח ויש גם גיוס של שנה לצבא ועדיין לא שרתתי. בסופו של דבר הייתי רוצה להיות עיתונאי.

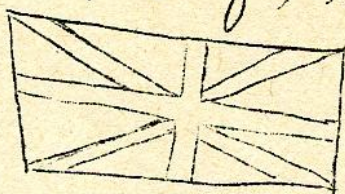
נו, לפחות נהיה באותו המקצוע!

Au revoir - ושלום בפרדנו.

ולסיום: אבי ואמר יבואו ארצה בחורף, לבקר ידידותי, וכמובן יבקרו גם אצלנו.

יעל נ.

הקשר! כאן הפשוט הפזע! ?

קיבוץ אנגלי? כן! כל הכבוד.

אנגליה הקטנה במרכז ישראל, ועליה כל גאווותנו.
פעם היתה זאת בדיחה, לאחר מכן התחלנו להתגאות בכך, אך
כיום הדבר מתחיל להציק.

נעמוד רגע ונחשוב: מדוע עזבו הורינו את ארץ מולדתם, את
חבריהם, את החיים להם הורגלו ועלו לארץ ישראל? אנטישמיות,
אידיאליזם ועוד סיבות מסיבות שונות. אבל האם באו הנה כדי ליצור
לעצמם חברה חדשה וחיים חדשים, או שמא באו כדי לחדש פה את אותם
החיים שעזבו מאחורי גבם?

האם באו להיות ישראלים, ללמוד עברית, או להשאר אנגלים
וללמד את השפה האנגלית לילדיהם?

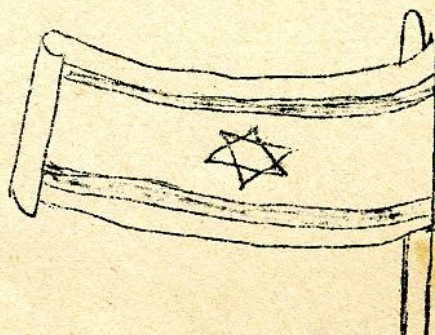
האם פעם חשבת מהו בעצם המיוחד בישראל של היום? הסטוריה?
כן. את זה לומדים בבית הספר די והותר, אך חשוב יותר לדעת ההווי
המיוחד לארץ ישראל, ההווי שיוצר את הקשר החזק של הנוער למולדתו.
ומהו אותו הווי מיוחד שכה מרבים לדבר בו? (מחוץ לכפר הנשיא)
תקליטים של "מוסיקת מחתרת" ופופ, שירים לועזיים, רקודים
סלובניים סמים? לא. כמובן אין להתעלם מקיומם ואין לאסור אותם;
הן אנו מתקדמים עם הזמן וזה מה שהזמן מביא לנו. איבנו יכולים
לסגור את עצמנו בפני המציאות הקימת בעולם כולו - וגם איבנו
רוצים בכך.

אך כאן בקבוץ, לדעתי, גדל ומתבגר נוער על אותם סממנים
המיובאים מבחוץ ועם הזמן הם משפיעים עלינו. אני מוכרחה להודות
שפעם גם אני חשבתי את כל הדברים האלה למקסימים ומרחקים,
וחשבתי שזאת דרך החיים המתאימה לי, אך נוכחתי לדעת שחיים אלה
אינם אמיתיים. הם חיקוי, ולפעמים אפילו ריקים מתוכן.
לדעתי נוצרת בקרב הצעירים חברה לא ישראלית, חקיינית
ולא אמיתית. ואת מי היא מנסה לחקות? לדעתי התשובה ברורה! היא
מנסה לחקות את האנשים מחוץ לארץ, (הן כל דבר מחוץ לארץ הוא
טוב!!) שרבים מהם לא מצאו את מקומם בארצם ומנסים את מזלם
בקבוץ. הם מביאים אנוש הווי שונה, תרגילים ודרכי חיים שונים,
והנוער פה מושפע מהם. ולא פעם ההשפעה רעה.

עם זאת אינני אומרת שעלינו להפסיק להביא קבוצות
מבחוץ. להיפך! קיימת אפשרות של הרחבת אופקים, יצירת קשרים
וכו', אך יש להפחית ממספרם ולהקפיד יותר בבחירתם ובקבלתם
למשק. (אורחים עובדים בעיקר).

והחשוב מכל, להביא קבוצות ישראליות מגובשות ולשים
דגש חזק יותר, בעיקר בקרב הצעירים, על ההווי הישראלי בקבוץ,
בחברת הילדים ובאירועים חברתיים. לדעתי הגיע הזמן!

עפרה ס.

קרן פנסיה אישית לחברי הקבוץ?

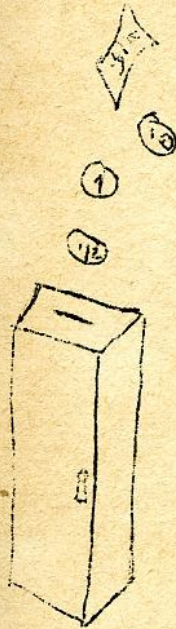
השתתפתי במרכז האחרון של האחד כנציג מכפר הנשיא והתרשמתי מרמת הדיון על השאלה של קרן פנסיה. הפתעתי מהגישה המודרנית והליברלית של הצירים ובעיקר הצירים הוותיקים יותר שכמעט כולם דברו בעד הקמת הקרן.

במה מדובר? בקח את כפר הנשיא כדוגמה. על המשק להשקיע כל שנה בערך 40.000 ל"י על מנת להבטיח שכאשר כל חבר יגיע לגיל 65 וכל חברה לגיל 60 - יקבלו מידי חודש בחודשו פנסיה, בשמס, ע"ס 400 ל"י בערך. כל עוד החברים נשארים בקבוץ ימסרו את הפנסיה החודשית לקופת הקבוץ. במקרה של עזובה - יקבלו את הפנסיה במקום היותם. למה?

הנה הנמוקים העיקריים ששמענו:

1. שקול כלכלי גרידא - כדי לחסוך חלק מההכנסות מהשנים הטובות של כל חבר - כאשר הוא מסוגל לעבוד הרבה וביעילות מקסימלית - ולהשתמש באותם ההכנסות בשנים כאשר עבודתו מוגבלת יותר או אפילו נפסקת לחלוטין.
2. הרגשת החבר הקשיש - מצאו כמעט בכל המשקים הוותיקים שאותם החברים אשר יש להם כבר פנסיה, כמו עובדי תרובה לשעבר או חברי כנסת וכדו' - מסרו אותה בגאווה ובהרגשה כה טובה, לעומת שאר החברים, אשר אין להם עוד מה לתרום. נתברר שהחבר רוצה לתרום גם לאחר שהפסיק לעבוד וגם לאחר כל השנים הטובות אשר מסר למשקו.
3. הקטנת הרגשת ההבדל בין אותם החברים אשר בניהם עזבו את הקבוץ ואלה שנבניהם נשארו וממשיכים לבנות אותו.
4. יותר נידות בגיל הפרישה:
למשל אלמנה, אשר תרצה לעזוב את המשק לשנה, לגור עם בתה במשק אחר או בעיר - תוכל לקבל את הפנסיה לאותה שנה, ללא פניות מיוחדות למשקה בבקשת תמיכה.
5. פתרון יסודי לדמי עזיבה
חבר אשר עוזב את הקבוץ יקבל את הסכום אשר הצטבר לזכותו בקרן הפנסיה + רבית. סכום זה גבוה בהרבה מדמי העזיבה לפי התקנון הקיים.
6. בעית בני השלושים:

מצאו במשקים וותיקים שבני משק אשר מגיעים לגיל השלושים עוברים תקופת משבר ולעיתים מחליטים לעזוב את הקבוץ, בחשש שאם לא יצאו עתה - בעוד 5 שנים יהיה מאוחר מדי לצאת ולהתחיל את החיים מחדש. עם הקמת הקרן פג הצורך הדחוף להחליט מהר, לפני חלוף זמן בוסף, ביודעם שכל שנה נוספת במשק - הולכות

-7-

וגדלות זכויותיהם בקרן הפנסיה. ויוכלו להתחיל מחדש בחוץ
גם בגיל מבוגר יותר, עם סכום מתקבל על הדעת.

7. מדיניות הממשלה:

לפי החוק החדש יהיה בטוח פנסיה חובה על כל האוכלוסיה, על
מנת לבטח כל אזרח וגם לאפשר לו ביידות בעבודתו. האם זה
יתכן שרק מחברי הקבוצים בשלול זכות כזאת?

כנגד הנמוקים האלה הובאו שני נמוקים נגדיים:

1. פגיעה בעקרונות הקבוצ:

מבנה הקבוצ באופן טבעי ואוטומטי מבטיח את כל חבריו, גם
בגיל הפרישה, ואין צורך להפריש כספים לקרן מיוחדת.

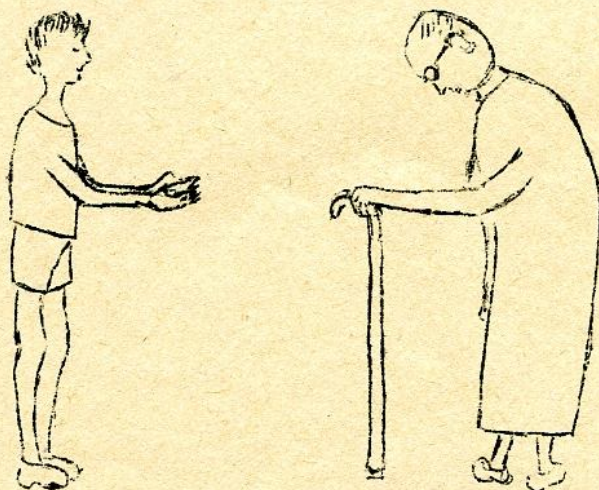
2. שקול כלכלי:

משק שאינו מסוגל מבחינה כלכלית להפריש סכום רציני לקרן
פנסיה - יסתכן בחובות כבדים, בריבית גבוהה, על מנת לשלם
כל שנה לקרן זו, שבה מקבלים ריבית די צנועה. לאחר מספר
שנים - במקום לחסוך כסף - נמצא המשק מפסיד בגלל הריבית
הגדולה שהוא משלם על החובות החדשים!! ובעקיפין - הקשישים אמנם
ירגישו שהם תורמים למשק - אבל בעצם גורמים הפסד גדול!

לסיכום: עלינו להחליט באסיפה קרובה ולקבוע עמדתנו לגבי
השאלה העומדת לפני התנועה הקבוצית. ואז צירינו במרכז הבא
יוכלו להביא את דעת כפר הנשיא.

לדעתי בשלב זה עדיין אין עלינו להחליט אם להכניס קרן
פנסיה לכפר הנשיא ובאיזה ממדים.

קולין

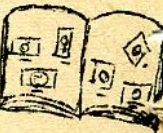
מה נשמע?

אף כפי שלמדנו - מוטב מאוחר מאשר לעולם לא...

* לפני כשבוע התקיימה מסיבתם של בני כתת עשור והוריהם לסיכום 12 שנות למוד. למעשה היתה זאת מסיבה משותפת לילדינו ולבני כתתם ממבוא הגליל, אשר הגיעו גם הם בלויית הוריהם. לחבורה השמחה הצטרפו המורים, המדריכים והמטפלות וכולם ישבו, שבת אחים גם יחד, במועדון חבדת הילדים. בתכנית יוצגו בנאמנות של השכבות: הזורים, המורים והתלמידים (לשעבר), בדברי פרידה ספק נרגשים ספק מלגלגים כמנהג ימינו. זה זמן רב שהם נראים לנו כבוגרים לכל דבר, במילוי תפקידים, בצוע משימות ובאחריות מלאה בעבודה. אך מסתבר שרק עתה הם עומדים לצאת מהמסגרת המוגנת של תלמידים ולהכנס בעול החיים. בקרוב תפרד החבילה. מי לצבא, מי לשל"ת ומי ללמודים. דרך צלחה לכולכם ויהי רצון שהחינוך אשר קבלתם יניב פריו בהמשך דרככם.

* בליל ששי התאספנו כדי להזכר בצוותא בששת ימי המלחמה ובימים שקדמו להם. התכנית סבבה בעיקרה על ציר אחד: לקוטי החדשות כפי ששמענו ברדיו (בעצם - בטרנזיסטורים!) ופרשנותו של חיים הרצוג, האיש אשר דבריו ריפו מעט את המתח של אותם הימים. איש איש וזכרונותיו. אותי החזיר הקול הרועע למקלט בית התינוקות הצפוף, הדחוס. שוב שמעתי קול בכיו של תינוק ומלמולו של פעוט שאינו מבין להסגר זה שנכפה עליו; הרחתי את ריח השמורים שהיוו את מזוננו; ראיתי את פניה החורים של קרול ב, שבשלחה מבית החולים למחרת לידת בתה; חשתי בחרדה לגורל הבעל, היושב במקום הכי-הכי מסוכן (כאילו היו מקומות בלתי מסוכנים)... וברקע - הטרנזיסטור השולט בכיפה, וכולנו המיחלים לכל מילה...

* ביום ראשון ערכו הורי כתת חרמון מסיבת פרידה, למיכל, אשר היתה מטפלת לילדים יותר משנה. לא חסרה המתנה המסורתית: אלבום תמונות. מיכל עובדת מזה זמן מה כמטפלת בחולים ואחראית לחדר חולים. מכאן יש להסיק כי המסיבה נערכה באחור,

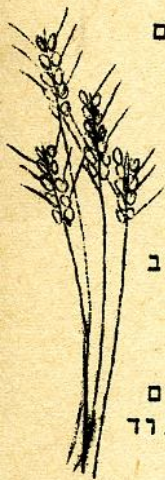
* חג השבועות עבר עלינו גדוש מאורעות. במסיבת ערב החג נערך משפט צבורי על הנושא: המסורת - האם היא מדברת ללבם של בני הנוער אם לאו. נשם בני הנוער הביאו טיעוניהם הקטיגוריים יורם בן-חיים, דוד ארנברג ואהוד אלמן. הסניגור היה אריק א. כל צד ניסה להוכיח את צדקת טענתו ובהתאם להצבעת הנוכחים נראה כי הדור הצעיר שלנו יודע להתבטא. הקהל ישב דרוך-קשב והדבר הוכיח כי: א. הנושא קרוב מאד ללבנו; ב. דרך התבטאות זאת, באמצעות משפט צבורי, מעציבית, חדשה (אצלנו) וכדאי בהחלט להשתמש בה לדיון בנושאים שונים. בגמר המשפט ולאחר הכיבוד אפשר היה לראות את הנוכחים ממשיכים בוכוח, בקבוצות קטנות ובלהט רב. עיקר העיקרים: חומר למחשבה בשפע.

ביום המחרת יצאנו ל"טיול שדות" בענפים החקלאיים: החולה, הפרדס, בריכות דגים וכו'. חברים, ילדים וטף יצאו בתשע בבקר וחזרו עיפים ומרוצים בשתיים עשרה בערך. צוות עובדי חדר-האוכל והמטבח עמלו קשה כדי לעמוד בהסתערות של כל הקהל הגדול הזה, אשר הגיע כולו, ובבת אחת, לדלפק. אחר הצהרים התקיים טקס הבאת הבכורים והתהלוכה המסורתית של הענפים, בכלי רכבם המקושטים. קצרו תשואות המכוניות החדשות לקטיף, אשר עלו וירדו תוך כדי נסיעה. הגביע הבודד נמסר לידי ענף הלול.

ולסיכום חג בעים: ארוחת ערב בצורת פיקניק באמפיתיאטרון.

* השבוע חזרו ממלואים: הרולד, אייבן.

* ג'ין פינקוס חזרה ובמצאת בחדר חולים.

דו"ח משיבת המזכירות מ-7/6/70

נוכחים: נטע, אינגה, מוסי, הנרי, ינקל, ג'וני ט, מיכאל ד.

* * * * *

1. עניני בנים

א. כללי

ישראל דבר על בעיות המתעוררות בדור ההמשך בתנועה הקבוצית. הבנים נוטים לעזיבה מחוסר מציאת אתגרים מתאימים במסגרת הקבוץ. נושא זה ראוי לבוא לשיחה ולדיון בקבוצנו ובתנועה. ישראל ספר גם על בעיותיהם של כמה בנים, על בקשות לצאת ללמוד וכו'. הבקשות תובאנה קודם לטיפול בוועדת בנים.

ב. בקשת יהודית לקבל חופשה לשנה

המזכירות קבלה את בקשת יהודית לצאת לשנת חופשה. העניין יונא לאסיפה הקרובה.

ג. נלסון יפת

נלסון החליט להמשיך בלמודיו מספר שנים נוספות. לכן הודיע על בטול מועמדתו בקבוצנו.

2. השתלמותה של אינגה

וועדת ביה"ס בקשה לשלוח את אינגה להשתלמות של שנה באורנים. הדבר יאפשר לה ללמד בכיתות היסוד של ביי"ס בכפר-הנשיא. כיום היא רק יכולה ללמד בכיתות א-ב. היות ווועדת השתלמות התפרקה ווועדת מיבויים טרם הגיעה להצעת ועדה חדשה, המזכירות קבלה את הבקשה והחלט להביאה לאסיפה.

3. אינפורמציה

א. נטע הודיעה על בשואיהם של צביה ויוסי ב-17/8 (ט"ו באב)

ב. נתקבלו תרומות: 1. ממשפחת בלק 100 ל"י עבור הספרייה.

2. 40 ליש"ט מאחיו של ג'וני סיבה עבור ספורט.

4. 3 ילדים לנבחרת הפועל בחו"ל

ו. הספורט פנתה למזכירות בבקשה לאשר נסיעתם של שלושה ילדים לחו"ל. גדעון, עמיר ותמר ר' ישתתפו בנבחרת הפועל בשחיה. במשך 15-16 יום. עבור כל משתתף עלינו לשלם 200 ל"י להוצאות הנסיעה וכו' + סכום של בערך 10 ל"י ליום לכל אחד - דמי כיס. המזכירות אשרה את הבקשה שתובא לאסיפה.

יש המשך...

5. בקשה לקבל את אחותו של ירפי ומשפחתה כמועמדים

יופי ספר על רקע המשפחה ורצונו שהם יתקבלו כמועמדים. המזכירות הסבירה ליופי על החלטתה מלפני שבוע לקבל את המלצת ו. הקליטה, האומרת שעקרונית-בקשה לאחד משפחה תתקבל ברצון ובזכות קדימה. קבלנו מברק מדרום אפריקה המודיע שהמסמכים, אותם אנו מבקשים מכל מועמד בכח, יגיעו אלינו במשך שבוע. עם קבלת המסמכים, ואם הכל יימצא בסדר, תובא לאסיפה המלצת ו. הקליטה והמזכירות לקבלם כמועמדים.

6. קרן פנסיה

קולין מסר דו"ח על ישיבת המרכז בנושא "קרן פנסיה". רוב גדול של משתתפי המרכז עמכו בהצעה להקים קרן כזו. סוכם שקולין יפרסם דף אינפורמציה על הנושא ובסוף השבוע חברי המזכירות יוזמנו לישיבה משותפת עם ו. המשק כדי לדון בנושא ולהביא המלצה בפני האסיפה.

X:X:X:X:X:X:X:X:X:X

החלטות האסיפה ב-6/6/70

1. בקשת המח"ט לגור בכפר-הנשיא:

בתבקשנו לקבל את המח"ט, אשתו וילדיה לגור בקבוצנו לתקופה של שנה/שנתיים. האשה מורה מוסמכת לתיכון במקצועות ספרות, לשון, פילוסופיה. החלט להענות לבקשה ולהכניס אותם לבית הנריקס.

2. הזמנת חברים להופעה בפני מוסדות המשק:

הנרי ש. מסר דברי הסבר: בעקבות אסיפה בה דובר על עקרון הנוגע להזמנת חברים להופיע בפני מוסדות המשק, ראה מיכאל כ' צורך להתפטר מן הועדות שבהן הוא מכהן. המזכירות דחתה את פניתו זאת אך בראה הצורך להכניס תקון בהחלטה. מיכאל הסביר כי לדעתו חוק הוא חוק לגבי כולם ואסור שחבר אחד יהפוך ליוצא מן הכלל. אין הוא יכול לקבל שההחלטה באסיפה היא היתה במקומה ולכן חפש דרך למחות נגדה. לאור ה"ל הביאה המזכירות הצעה להחלטה באסיפה, כדלקמן:- "במידה ומוסד נבחר של הקיבוץ מזמין חבר לברור - חייב אותו חבר להענות להזמנה". לאחר דיון רחב ומקיף באסיפה התקבלה הצעה זאת.

X X X X X X X X X X

דו"ח משיבה משותפת בין ועדת המשק לבין ר.כ. אדם

ענף החולה בקש לעזור לצוותו בעבודה בשבתות. ועדת העבודה אשר בדקה ומצאה כי המצב כפי שהוא היום מכביד מאד על הצוות, המליצה לשתף בעבודה בשבתות מספר חברים אשר אינם שיכנים לענף.

היות וישנה החלטה האומרת שעבודת שבתות בענפים תצומצם למינימום, שלא תפריע לסדור מסירת שבת, טובם לפנות לוועדת המשק ולבקש חות דעה בנדון. לאחר דיון מקיף, בו השתתפה ועדת המשק, ועדת כח אדם ובציג ענף החולה, החלט:

1. להרכיב רשימה של חברים המסוגלים לבצע את הפעולות בענף החולה. רשימה זו תפורסם ע"י ועדת העבודה.
2. חברים אלה ימסרו לענף החולה 2-3 שבתות בשנה שתחשבנה כגיוסים של המשק.
3. במידה והמשק לא יבצע מינימום גיוסים במספר זה, ייזקפו ימים אלה לחשבון השבתות של אותם החברים.
4. ההנחה היא שבשבתות תבוצענה העבודות החיוניות בלבד.

* * * * *

ימי נשואין

15.6 - הרר ואן בילגורר
16.6 - שאולה ודוד אלמן

ימי הולדת

14.6 - תמרה סמברג
- מרים ורחל מעיין
16.6 - לני יודיקין
- שאול ריפקינד
- שרונה גרשמן
- תמר ריפקינד
18.6 - גבי אורן (מזרחי)
- נדב סלע